

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΑΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 146

1 Δεκεμβρίου 2004

«Πᾶσιν ἑμαυτὸν ἑδούλωσα»

έν μου εἶναι ἐπιτρεπτό νά ἀναφερθῶ στό ἀνεκτίμητο πρό- νόμιο τῆς ἐλευθερίας, δίχως νά σταθῶ, εὐλαβικός θαυμαστής, στήν ἐξαίρεση. Στήν ἐκούσια παραίτηση ἀπό τή διεκδίκηση τοῦ μεγάλου προνομίου, πού συνιστᾷ πράξη θυσίας, ἀλλά, ταυτόχρονα, διεύρυνση τῶν ὀριζόντιων, πρακτική ὑψηλῶν ὀρα- ματισμῶν καί ἀνάδειξη τῆς προσωπικότητας σέ δοχεῖο τῶν χαρι- σμάτων τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Οδηγό στήν ἐκστατική ἀποτύπωση καί ἐκτίμηση τῆς ἀποκλειστι- κῆς θυσιαστικῆς αὐτῆς παραίτησης, ἔχω τό μεγάλο Ἀπόστολο τῆς οἰκουμένης, τόν Παῦλο. Τό φωτισμένο κήρυκα τῆς ἐλευθερίας. Καί συνειδητό ὑπνρέτη τῆς ἀγάπης. Τόν ἄνθρωπο, πού ἔστεκε ἀπίοτος καί ἀλύγιστος μπροστά στή σκληρή, κοσμική ἐξουσία, «ὡς ἀπελεύθερος Κυρίου» (Α΄ Κορινθ. ζ΄ 22) ἀλλά ἔσκυβε, σάν ὁ ἔσχατος δοῦλος, νά διακονήσει τίς ἀνθρώπινες ὑπάρξεις, πού χάνονταν μέσα στή σκοτοδίνη τῶν διαλογισμῶν τους καί σιούς ἀπρόσμενους κυματισμούς τοῦ βίου. Ἐκεῖ, μπροστά στίς εἰκόνες τοῦ Θεοῦ, ὑποκλινόταν ταπεινά. Πρόσφερε τήν ἀγάπη του. Θυσίαζε τά προνόμιά του. Καί δέ φοβόταν τή μεγαλύτερη θυσία καί τήν

ἔσχατη ταπείνωση, ἃν ἡ περίστασις τό καλοῦσε, νά ὑποθηκέψῃ τίς ἐλευθερίες του γιά τή σωτηρία τῶν ἀδελφῶν του.

Η χαρακτηριστική του ἐξαγόρευσις, πού ἀποκαλύπτει τόν ἔσω του κόσμο καί φωτογραφίζει τήν καθημερινή του πράξιν, βρίσκεται θησαυρισμένη στήν πρώτη του ἐπιστολή «Πρός Κορινθίους». Στό ἔνατο κεφάλαιο, ἐξομολογεῖται στά μέλη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου, τήν ἐκούσια παραίτησή του ἀπό τίς ἀνθρώπινες εὐχαριστήσεις καί ἀπό ὅλα τὰ προνόμια τοῦ ἀποστολικοῦ τοῦ ἀξιώματος, πού τήν πραγματοποιοῦσε, μέ τήν προοπτική, νά δοθεῖ, μέ πληρότητα ἀφοσίωσης, στό ἔργο τῆς ἀνακούφισις καί τῆς σωτηρίας τῶν ἀδελφῶν του. *«Ἐλεύθερος ὢν ἐκ πάντων πᾶσιν ἐμαυτὸν ἐδούλωσα, ἵνα τοὺς πλείονας κερδήσω... τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα, ἵνα πάντως τινάς σώσω»* (Α΄ Κορινθ. θ΄ 19, 22).

Φωτεινό ὄραμα! Μεγάλη καρδιά! Πράξιν, πού ἀνεβάζει τόν ἄνθρωπο στό βάθρο τοῦ ἀληθινοῦ ἥρωα. Τὰ ἀτομικά δικαιώματα ξεθωριάζουν, χάνουν τήν ἔντασι τῆς ὁρμῆς καί τή γοητεία τοῦ ἀπολύτου, μπροστά στό μεγάλο χρέος, στήν κοινωνία καί στή θυσία τῆς ἀγάπης. Μπροστά στόν ἀδελφό συνάνθρωπο, πού εἶναι ἡ ζωντανή εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ἡ πολυτίμη ὑπαρξιν, γιά τήν ὁποία ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ σαρκώθηκε καί γιά τήν ὁποία σταυρώθηκε πάνω στό ξύλο τῆς ἔσχατης ὁδύνης. Ἡ θυσία τῶν προσωπικῶν δικαιωμάτων καί τῶν προνομίων τῆς ὁποιασδήποτε κοινωνικῆς κλιμάκωσης εἶναι πράξιν, πού μᾶς φέρνει στή βάση τοῦ Σταυροῦ καί μᾶς κάνει μετόχους τοῦ Πνεύματος καί τῆς Χάρης, πού ἐκκέσσεται ἀπό τήν ἐστία τῆς μοναδικῆς, ἀπροσμέτρητης Θουσίας.

Η προσέγγισις στό δεῖγμα ζωῆς τοῦ ἀποστόλου Παύλου, μέ κάνει νουσταλγὸ μιᾶς ἄλλης ἐποχῆς καί ἐνός ἄλλου κλίματος. Πού δέ θά πνίγεται στίς ἀναθυμιάσεις τοῦ ἀτομισμοῦ, τῆς αὐταρέσκειας καί τῆς αὐτολατρίας. Ἀλλά θά θυσιάζει τίς μικρές καί συμβατικές προνομίες καί τίς εὐχαριστήσεις τῆς εὐμάρειας, στό ἱερό Θυσιαστήριον τῆς ἀγάπης. Θά προτιμᾷ τή δουλεία τῆς προσφορᾶς, ἀντὶ γιά τήν καύχησι τῆς ἐφήμερης ὑπεροχῆς. Τό ταπεινὸ σχῆμα τοῦ ὑπηρέτη, ἀντὶ γιά τήν χλιδάτη περιβολή τῆς ἄρχουσας τάξης. Τό σπούγγισμα τῶν κλαμμένων ματιῶν, ἀντὶ γιά τήν «εὐφροσύνη» τῆς ἀνούσιας διασκέδασις.

Σ
Κ
Α
Ν
Δ
Α
Λ
ΟΜ
Π
Ε
Ζ
Ε
Ν
Ι
Τ
Η

Κατηγορώ δημόσια τό Χριστόδουλο (6)

Κάποιοι θά διερωτηθοῦν, γιατί ἀποκαλῶ «διαδικασία μαΐμου» τὴν ἀνακριτικὴ διερεῦνηση τοῦ σκανδάλου Μπεζενίτη, πού τὴν ἀνάλαβε καί τὴ διεκπεραίωσε ὁ Μητροπολίτης Ἡλείας Γερμανός. Τὴ μεθόδευση ἐπικάλυψης τοῦ βόθρου, πού ἔχει ξεχειλίσει, ἐδῶ καί δυό χρόνια καί καταβρωμίζει, δίχως ἀνάπαυλα, τὸν ἱερό χώρο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Σ' αὐτούς τοὺς φίλους, ἐνδεχομένως καί ἀναγνώστες μου, μπορῶ, μέ πολλή ἄνεση, νά ἀπαντήσω στὸν προβληματισμό τους. Ἀρκεῖ νά δώσω στὴ δημοσιότητα τό πόρισμα τῶν ἀνακρίσεων, πού φέρει φαρδεῖα-πλατεῖα τὴν ὑπογραφή τοῦ ἀνακριτῆ Γερμανοῦ.

Καί γιὰ νά μὴν ἀφήσω περιθώρια ἀμφιβολιῶν καί ταλαντεύσεων, θά προχωρήσω στὴν παρουσίαση τοῦ ἀνα-

κριτικοῦ πορίσματος καί στὴ σχετικὴ ἀνάλυσή του μέ τοῦτο τό κείμενό μου.

1 Ὁ Μητροπολίτης Ἡλείας Γερμανός, στὸν πρόλογο τοῦ πορίσματος του ξεκινάει μέ τὴν ἀναγνώριση τῆς ἀσυμμάζευτης διασπορᾶς τοῦ σκανδάλου Μπεζενίτη. Ἀπὸ τὴ μιά ἄκρῃ τῆς ἐλληνικῆς ἐπικράτειας ἴσαμε τὴν ἄλλη. Καί ἀκόμα παραπέρα. Καί συνεχίζει, ἱστορώντας τίς ἐνέργειες, πού ἔκανε στό διάστημα αὐτό ἡ Ἱερά Σύνοδος, χωρίς νά καταφέρει νά δώσει πειστικὴ ἀπόκριση στὸ ἀνήσυχο ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα καί χωρίς νά ἀνακόψει τό διογκωμένο καί ἀκυβέρνητο σάλο.

Γράφει:

«...Ἀπὸ τὸν Μάϊον τοῦ ἔτους 2002 ἄρχισαν νά ἀσχολοῦνται μέ τό θέμα

τοῦτο καί ὅλα τὰ Μέσα Ἐνημερώσεως (Τηλεοπτικοί Σταθμοί, Ἐφημερίδες, Ραδιόφωνα). Οὕτω ἡ ΔΙΣ ἐκάλεσε τόν Σεβ. Μητροπολίτην Ἀττικῆς κ. Παντελεήμονα νά δώση προφορικῶς ἐξηγήσεις. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς ἔδωκε ἐξηγήσεις καί ὑπεσχέθη ὅτι θά κατέφυγε εἰς τήν Δικαιοσύνην. (Ἴδετε τό ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 2044/11-6-2003 ἔγγραφον πρὸς αὐτόν τῆς ΔΙΣ).

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς κ. Παντελεήμων κατέφυγε ὄντως εἰς τήν Πολιτικὴν Δικαιοσύνην καί ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 6478/26-8-2002 ἀπόφασις τοῦ Μονομελοῦς Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (διαδικασία ἀσφαλιστικῶν μέτρων), διὰ τῆς ὁποίας κρίθηκε παράνομη καί ἀξιόποινη ἡ χρῆσις τῶν συγκεκριμένων μαγνητοταινιῶν ἤχου, ὡς προϊόντων ὑποκλοπῆς...

Ἀλλὰ τὰ δυσμενῆ διὰ τό πρόσωπον τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. Παντελεήμονος δημοσιεύματα συνεχίσθησαν καί ἡ ΔΙΣ διὰ τῆς ἀπὸ 27-8-2002 Ἀποφάσεως Αὐτῆς ἐκάλεσε τόν Σεβασμιώτατον ἅγιον Ἀττικῆς νά δώση ἐγγράφως ἐξηγήσεις καί πλείονας πληροφορίας ἐπὶ τῶν δημοσιοποιηθεισῶν πληροφοριῶν, αἵτινες προκάλεσαν σκανδαλισμόν εἰς τοὺς πιστούς" (Ἴδετε τό ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 3037/2-9-2002 ἔγγραφον Αὐτῆς πρὸς τόν ἅγιον Ἀττικῆς), ὁ δέ ἅγιος Ἀττικῆς κ. Παντελεήμων ὑπέβαλε τῇ ΔΙΣ τὰς ἀπὸ 12-9-2002 ἐγγράφους Ἐξηγήσεις του».

Πρῶτο σχόλιο: Ἡ Σύνοδος, ἀνωτάτη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή, εἶχε ὑποχρέωση νά κινήσει, ἀπὸ τήν πρώτη στιγμή, πού ξέσπασε τό σκάνδαλο, ἐκκλησιαστικές ἀνακρίσεις. Οἱ ἐξηγήσεις, πού ἔδωσε ὁ δράστης τοῦ σκανδάλου καί ἡ ὑπό-

σχεσή του, ὅτι θά καταφύγει στήν Πολιτικὴ Δικαιοσύνη, δέ δίνουν τό δικαίωμα στό Συνοδικό Σῶμα, νά περιμένει τήν ἔκβαση τῆς πολιτικῆς δίκης. Ἀλλωστε, τό ἔγκλημα τοῦ Μητροπολίτη Μπεζενίτη εἶναι καθαρά ἐκκλησιαστικό καί Κανονικό καί δέν μπορεῖ νά κριθεῖ μέ τοὺς κανόνες τοῦ κοσμικοῦ δικαίου. Στὴ σημερινή κοινωνία, ἂν κάποιος εἶναι ὁμοφιλόφιλος, ἡ ἰδιοτυπία του καί ἡ συμπεριφορά του χαρακτηρίζονται ἀτομικές του προτιμήσεις καί προσωπικά του δεδομένα καί ἐγκλείονται στὸν κατάλογο τῶν κατακυρωμένων ἐλευθεριῶν. Οἱ Κανόνες, ὅμως, τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας, μέ σαφήνεια καί ἀπολυτότητα, καταδικάζουν τήν ὁμοφυλοφιλικὴ διαστροφή καί δέν ἐπιτρέπουν στὸν καταπατητὴ τῶν Ἱερῶν θεσμῶν νά πλησιάσει τό Πανάγιο Θυσιαστήριο. Ἄν δέν εἶναι κληρικός, τόν ἀποκλείουν ἀπὸ τήν ἱερωσύνη. Καί ἂν ἔχει φορέσει τό ράσο, τόν καθαιροῦν καί τόν ἀποσχηματίζουν.

Τό χρέος, λοιπόν καί τῆς Συνόδου καί τοῦ ἀνακριτῆ ἦταν νά ἐρευνήσουν, ἂν ὁ Μητροπολίτης Μπεζενίτης εἶναι ὁ ἕνας ἐκ τῶν συνομιλητῶν, στὸν ὁμοφυλοφιλικὸ διάλογο καί, στήν περίπτωσιν τῆς ἐπαλήθευσης, νά προχωρήσουν στήν καθάρεισίν του.

Δεύτερο σχόλιο: Ὁ ἀνακριτὴς Μητροπολίτης Ἡλείας Γερμανός, σπὴ συνέχεια τοῦ πορίσματός του, ἱστορεῖ, χρονολογικὰ, ὅτι ὁ κατηγορούμενος Μητροπολίτης Μπεζενίτης κατέφυγε στὴ Δικαιοσύνη. Ἐδῶ πρόκειται περὶ μιᾶς ἄλλης πράξης μαίμοῦ, πού στόχευε στὴ δημιουργία προπετάσματος, ἱκανοῦ νά παραπλανήσει τήν κοινὴ γνώμη.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, πὼς ὁ κατηγορού-

μενος, μέσα στη σαστισμάρα του και στην άμηχανία του, δήλωσε στο Συνοδικό Σώμα, ότι θα καταφύγει στην πολιτική και στην ποινική Δικαιοσύνη. Ότι θα καταθέσει μήνυση έναντίον παντός υπευθύνου για την «υποκλοπή» και την κυκλοφορία των κασετών. Και, ότι, παράλληλα, θα υποβάλει άγωγή, ζητώντας άποζημίωση, για την προσβολή της προσωπικότητάς του. Άλλά, αυτά, πού υποσχέθηκε, δεν τά πραγματοποιήσε. Υπέβαλε μόνο μία αίτηση άσφαλιστικών μέτρων. Ζήτησε νά άπαγορευθεί ή δημοσιογραφική άναπαγωγή της διαστροφής του, δίνοντας υπόσχεση στο δικαστήριο, ότι «θα» υποβάλει άγωγή.

Ή δήλωση, ότι «θα» υποβληθεί άγωγή (για μήνυση, πού την είχε υποσχεθεί, δεν έβγαλε άχνα) δεν ίσοδυναμεί με άντρίκια προσφυγή στη Δικαιοσύνη. Άπόδειξη, τό γεγονός, ότι, από τό Σεπτέμβριο τοῦ 2002 ίσαμε σήμερα, δεν έχει καν άρχίσει ή έκδίκηση της άγωγής του. Τήν κατέθεσε την τελευταία μέρα της προθεσμίας, πού τοῦ ὄρισε τό Πρωτοδικείο. Καί συνεχώς την άναβάλει. Μέ δική του αίτηση, ή πρώτη συζήτηση (άν δεν υπάρξει καί άλλη αίτηση άναβολής) θα πραγματοποιηθεί τό Δεκέμβριο τοῦ 2005.

Ένας έντιμος άνθρωπος, πού θίγεται καί προσβάλλεται μέ τά δημοσιεύματα των έφημερίδων καί μέ τούς μειωτικούς σχολιασμούς των τηλεοράσεων, δεν άγωνίζεται νά σπρώξει, ὅσο τό δυνατό άργότερα, τή δικαστική άντιμετώπιση των άντιπάλων του. Κάνει τό πᾶν για νά δικαστεῖ *hic et nunc* (έδῶ καί τώρα) ή υπόθεση, ὥστε νά άποδειχθεῖ ή άθωότητά του.

Τρίτο σχόλιο: Ό άνακριτής Μητρο-

πολίτης Γερμανός διευκρινίζει, μέ υποκριτική άυτοπεποίθηση ή μέ άφέλεια πλάνης, ότι τό Πρωτοδικείο Άθηνών έκρινε παράνομη καί άξιόποινη τή χρήση των συγκεκριμένων μαγνητοταινιών, γιατί ήταν προϊόντα υποκλοπής.

Ή άλήθεια είναι ότι τό Πρωτοδικείο δεν έξέδωσε τέτοια κρίση. Γιατί δεν είχε τό δικαίωμα νά δικάσει «έπί της ουσίας». Ή άρμοδιότητά του ήταν νά επιβάλει «προσωρινά μέτρα». Νά άπαγορεύσει τή δημοσίευση πληροφοριών για την ιδιοπροσωπία Μπεζενίτη, ίσαμε νά έκδικαστεῖ, από τακτικό Δικαστήριο ή άγωγή του.

Όστόσο, ή βεβαιότητα, πού εκφράζει ο άνακριτής, ότι τό Πρωτοδικείο έκρινε παράνομη τή χρήση των μαγνητοταινιών, πού προέρχονται από υποκλοπή, άποτελεί ὁμολογία τοῦ ανθρώπου, πού επιφορτίστηκε από τή Σύνοδο νά έρευνήσει την υπόθεση, ότι τό περιεχόμενο των κασετών είναι πέρα για πέρα άυθεντικό. Ή ὁμοφυλοφιλική πρόκληση προέρχεται από τόν Μητροπολίτη Μπεζενίτη.

Άπό την πρώτη άρχή των άνακρίσεων καί ή Σύνοδος καί ο άνακριτής έχουν στά χέρια τους τέτοια ισχυρά ντοκουμέντα, πού δεν τούς άφήνουν περιθώρια νά βιώσουν την παραμικρή σκιά άμφιβολίας. Καί, γι' αυτό άκριβώς τό λόγο, δεν τούς επιτρέπεται νά ταλαντευτοῦν καί νά καταφύγουν σέ τεχνάσματα, για νά κουκουλώσουν τόν ιδιόρρυθμο άντρα(;), πού εκφράζει, άνοιχτά καί άδιάντροπα, την ὁμοφυλοφιλική του ιδιαιτερότητα στο φίλο του συνομιλητή.

2 Ἡ Σύνοδος τὴν πρώτη μαγνητοταινία μὲ τὸν πρόστυχο διάλογο, τὴν ἐπέστρεψε ὡς ἀπαράδεκτη. Ἐνῶ, ὅμως, ὁ δικαστικός φάκελλος ξαλάφρωσε ἀπὸ τὴ μιά, ἐπιβαρυντική, κασέτα, ὁ ἀνακριτὴς βρέθηκε στὴ δύσκολη θέση, νὰ ἀντιμετωπίσει ἓνα δίδυμο κασετῶν, πού ἦρθαν, ἀπὸ ἄλλη πηγὴ, νὰ φορτώσουν τὸν ἀνακριτικό του φάκελλο.

Γράφει:

«Ἐν συνεχείᾳ ὁμως ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν ΔΙΣ νέες ἐπώνυμες καταγγελίες.

α) Ἡ ἀπὸ 30-10-2002 ἐκ πέντε σελίδων 11 κατοίκων τῆς Ἰ. Μητροπόλεως Ἀττικῆς καί

β) Ἡ ἀπὸ 4-11-2002 μιᾶς σελίδος τοῦ κ. Ἐμμανουὴλ Ἀργύρη.

Οὕτω ἡ ΔΙΣ κατὰ τὴν Συνεδρίαν Αὐτῆς τῆς 5-11-2002:

α) Ἐκρίνε τὰς παρασχεθείσας παρά τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. Παντελεήμονος πληροφορίας ὡς ἀνεπαρκεῖς.

β) Ἐκρίνε ὅτι συντρέχει περίπτωσις κανονικῆς διώξεως τοῦ ἐν τοῖς ὑπερθεὶν διαλαμβανομένου Ἀρχιερέως ἐπὶ σκαδάλισμῳ τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν, φερομένῳ ὡς δημιουργηθέντι ἐξ ἀμφισβητουμένων ἐκφράσεων καὶ λέξεων τοῦ ἐν λόγῳ Ἀρχιερέως, δημοσιοποιηθεισῶν διὰ τοῦ Τύπου καὶ τῶν Μέσων Ἐπικοινωνίας, ἀπαδουσῶν εἰς Ἐπίσκοπον τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας...

2. Ἀμέσως, μετὰ τὴν παραλαβὴν τῆς σχετικῆς ἐντολῆς τῆς ΔΙΣ καὶ τὴν μελέτην τῶν συνημμένων αὐτῇ, ὥρिसα ἡμέραν ἐξετάσεως μαρτύρων κατηγορίας, ἀπέστειλα σχετικὰς Κλήσεις καὶ ἤρχισα τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων κατηγορίας.

Ὅμως ὑπὸ ἐξετασθέντων μαρτύρων κατηγορίας κατετέθησαν, ἐκτὸς ἀπὸ πολλὰ ἀποκόμματα Ἀθηναϊκῶν Ἐφημερίδων, πού ἀνεφέροντο εἰς τὸ δημοσιοποιηθέν σκάνδαλον τῆς κυκλοφορήσεως τῶν μαγνητοταινιῶν ἡχοῦ, καὶ δύο μαγνητοταινίαι ἡχοῦ μὲ ἀπομαγνητοφωνημένο τὸ κείμενο αὐτῶν.

Οὕτω διέκοψα τὴν περαιτέρω ἐξέτασι μαρτύρων καὶ ἀπεφάσισα, κατὰ τὰ ἄρθρα 88 καὶ 89 τοῦ Νόμου 5383/32 Περί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς πρὸ αὐτῶν διαδικασίας, νὰ διατάξω πραγματογνωμοσύνη διὰ νὰ διακριβωθῇ ἡ γνησιότης ἢ μὴ τῶν μαγνητοταινιῶν τούτων.

Ἐπειδὴ ὅμως εἰς τὰ κείμενα τῆς ἐντολῆς τῆς ΔΙΣ ὑπάρχουν ἔγγραφα εἰς τὰ ὁποῖα φαίνεται, ὅτι ἡ ΔΙΣ δὲν ἐδέχθη αὐτὰς τὰς μαγνητοταινίας ἡχοῦ ἀλλ' ἐπέστρεψεν αὐτὰς ὡς ἀπαραδέκτους, συμφώνως καὶ πρὸς τὴν ἀπὸ 26-6-2002 Γνωμοδότησιν τοῦ Εἰδικοῦ Νομικοῦ Συμβούλου κ. Ἀναστασίου Μαρίνου, ἐθεώρησα ὑποχρεώσιν μου διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 17/14-1-2003 ἐγγράφου μου νὰ ζητήσω πρὸς τοῦτο τὴν γνώμην τῆς ΔΙΣ, σύμφωνα καὶ μὲ τὸ ἄρθρο 144 τοῦ Νόμου 5383/32.

3. Ἡ ΔΙΣ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 221/20-1-2003 (Συνεδρία 17-1-2003) ἀποφάσεως Αὐτῆς ἐνέκρινε τὴν αἰτηθεῖσαν ἄδειαν διενεργείας πραγματογνωμοσύνης διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς γνησιότητος ἢ μὴ τῶν ἐν λόγῳ μαγνητοταινιῶν ἡχοῦ εἰς ἀναγνωρισμένα εἰδικὰ ἐργαστήρια τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἢ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἀπευθυνθῶ στὰ εἰδικὰ ἐργαστήρια τῆς Ἐγκληματολογικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Γενικῆς Ἀστυνομικῆς Διεύθυνσης Ἀττικῆς.

Συνέταξα τό σχετικό έγγραφον-αίτησιν πρὸς τὴν ἀρμοδίαν Ἀστυνομικὴν Ἀρχὴν καὶ συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 89 τοῦ Νόμου 5383/32 προσεκάλεσα τὸν κατηγορούμενον Σεβ. Μητροπολίτην Ἀττικῆς κ. Παντελεήμονα νά λάβῃ γνῶσιν καὶ νά ἀσκήσῃ τὰ δικαιώματά του.

Οὗτος προσελθὼν ἔλαβε γνῶσιν τῆς ἀποφάσεως τῆς ΔΙΣ καὶ τοῦ δικοῦ μου πρὸς τὴν Γ.Α.Δ.Α. ἐγγράφου καὶ ἐζήτησε καὶ ἔλαβε προθεσμίαν διὰ νά συνεννοηθῇ μέ τούς Νομικούς του Συμβούλους καὶ νά ἀσκήσῃ τὰ δικαιώματά του.

Προσελθὼν τὴν 21-3-2003 μοῦ υπέβαλε τὴν ἀπὸ 16-3-2003 ἔνστασιν-αίτησιν καὶ ἐζήτησεν κατ' ἄρθρον 144 τοῦ Νόμου 5383/32 νά ἀποφανθῇ ἐπ' αὐτῆς ἡ ΔΙΣ.

Τό αἶτημα τοῦτο ἐγένετο δεκτόν ἀπὸ ἐμέ καὶ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 23/24-3-2003 ἐγγράφου μου διεβίβασα τοῦτο εἰς τὴν ΔΙΣ μέ τὴν παράκλησιν νά ἀποφανθῇ σχετικῶς.

Ἡ ΔΙΣ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 1335/8-4-2003 (Συνεδρία 3-4-2003) νεωτέρας ἀποφάσεως Αὐτῆς ἐδέχθη τό αἶτημα τοῦ Κατηγορουμένου Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. Παντελεήμονος καὶ διέταξε νά μὴ γίνῃ ἡ ἀποφασισθεῖσα ὑπ' ἐμοῦ πραγματοποιησύννη.

Πρῶτο Σχόλιο: Πῶς σᾶς φαίνεται τό «εἶπα-ξεῖπα» τῆς Συνόδου; Πῶς κρίνετε τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ προέδρου καὶ τῆς ὑπογραφῆς του, τοῦ κ. Χριστόδουλου, ὁ ὁποῖος τὴ μιά φορά παρέχει στὸν ὀρισμένο ἀνακριτὴ τὴν ἐγκριση, νά ἐλέγξῃ τὴ γνησιότητα τῶν διαλόγων, πού περιέχονται στίς βρωμερές κασέτες καὶ τὴν ἄλλῃ ἀποσύρει τὴν ὑπογραφή του καὶ ἀπαγορεύει τὴ διερεύνηση;

Τί φοβήθηκε ὁ Χριστόδουλος; Καί, προπαντός, τί φοβήθηκε ὁ Μπεζενίτης, πού υπέβαλε τὴν ἔνστασιν καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸ Χριστόδουλο νά ἀπαγορεύσει τὴν ἀποστολὴ τῶν κασετῶν στὴ Γενικὴ Διεύθυνση Ἀστυνομίας γιὰ ἐπαλήθευση;

Ἄν ὁ Μπεζενίτης ἦταν ἄσπιλος, θύμα κακότητος καὶ συκοφαντίας, θά ἔπρεπε, μέ δέκα ὑπομνήματα καὶ ὑπογραφές, νά συναινέσει στὸν ἔλεγχο. Γιατί θά ἔλαμπε ἡ ἀθωότητά του. Τό νά παρεμβαίνει μέ τρόπο καὶ νά ἀπαιτεῖ τό μπλοκάρισμα τῆς ὑπεύθυνης διερεύνησης, τί μαρτυρεῖ; Ἀθωότητα ἢ ἐνοχή;

Δεύτερο σχόλιο: Ἀπὸ ὅ,τι ἐπισημάναμε καὶ μέ προηγούμενο δημοσίευσμά μας, ἡ ἐπιχειρηματολογία, πού ἐπιστρατεύει ὁ κ. Χριστόδουλος, γιὰ νά στηρίξῃ τὴν ἀνάκληση τῆς Συνοδικῆς ἀπόφασης καὶ τῆς ὑπογραφῆς του καὶ νά ἀπαγορεύσει τὸν ἔλεγχο γνησιότητος τῶν κασετῶν, θεμελιώνεται στὴν ἀρχὴ τοῦ ἀπορρήτου τῶν προσωπικῶν δεδομένων. Ἔτσι, μέ ὅλο τοῦ τό κείμενο, ἀντὶ νά καλύψῃ, ἀποκαλύπτει καὶ μάλιστα δημόσια, τὴ διαστροφή τοῦ Μητροπολίτη Μπεζενίτη. Εἶναι σάν νά λέει: Ναί, ὁ Μπεζενίτης εἶναι τέτοιος. Ἀλλὰ αὐτό ἀποτελεῖ προσωπικό του δεδομένο καὶ δέν ἔχουμε τό δικαίωμα νά τό ἐλέγξουμε.

Ἀλλὰ, μιά τέτοια ἀπάντηση, μέ τὴν ὑπογραφή τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, εἶναι ἡ φοβερότερη δημοσιοποίηση καί, ταυτόχρονα, ἡ υἱοθέτηση τῆς διαφθορᾶς. Καὶ λέγοντας δημοσιοποίηση καὶ υἱοθέτηση τῆς διαφθορᾶς, δέν ἐννοοῦμε μόνο τὴν ἐκτροπὴ τοῦ Μπεζενίτη, ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, πού βάζει ὑπογραφή νά καταπατηθοῦν βάναι-

σα οι Ἱεροὶ Κανόνες καὶ νὰ εἰσβάλει στό Θυσιαστήριο «τό βδέλυγμα τῆς ἐρμώσεως».

3 Καιρὸς νὰ προχωρήσουμε στή μελέτη καὶ τὸ σχολιασμό τοῦ ἐπόμενου τμήματος τοῦ ἀνακριτικοῦ πορίσματος. Πρόκειται γιὰ τὸ κομμάτι, πού δίνει τὸν ἀριθμὸ τῶν μαρτύρων κατηγορίας καί, τὸν ἀντίστοιχο, τῶν μαρτύρων ὑπεράσπισης, οἱ ὁποῖοι κλήθηκαν νὰ καταθέσουν.

«4. Κατόπιν τούτων συνέχισα τὴν ἐξέτασι καὶ τῶν ὑπολοίπων μαρτύρων κατηγορίας καὶ ἐκείνων δηλαδή, οἵτινες ὑπέβαλαν εἰς τὴν ΔΙΣ τὴν ἀπὸ 14-1-2003 μηνυτήριον ἀναφορὰν καὶ διεβιβάσθη εἰς ἐμέ ὑπ' Αὐτῆς. Ἐξήτασα δηλαδή πάντας τοὺς μάρτυρας, ἐν συνόλῳ δέκα ἕξ (16).

Ἐπειτα ἐξήτασα:

α) Ἐκείνους, οἵτινες, πληροφορηθέντες ὅτι διετάχθη ἐγὼ νὰ διενεργήσω τὰς ἀνακρίσεις, ἀπευθύνθησαν δι' ἐπιστολῶν τοὺς ἀπευθείας εἰς ἐμέ καί

β) Ἐνα, κατὰ τὴν ἀπόλυτον κρίσιν μου, ἐξ ἐκείνων, οἵτινες εἶχαν ὑποβάλει τῇ ΔΙΣ ἢ εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ἀττικῆς κ. Παντελεήμονα ἢ κατ' εὐθεΐαν εἰς ἐμέ Ὑπομνήματα Συμπαραστάσεως, ἥτοι ἓνα ἐκ τῶν Δημάρχων τῆς περιοχῆς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀττικῆς καὶ ἓνα ἐκ τῶν Κληρικῶν (Ἱεροκληρῶν, Ἀρχιερατικῶν Ἐπιτρόπων καὶ Ἐφημερίων) καὶ ἀπὸ ἓνα τῶν Ἡγουμένων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀττικῆς.

γ) Ἐπίσης ἐξήτασα αὐτοβούλως τὸν Πρόεδρον τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς ΠΟΕ, πού ἐκδίδει τὴν Ἐφημερίδα ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ, ἐπειδὴ ἐκδίδεται στὴν Ἀττικὴ καὶ ἐπειδὴ ὡς Ἐκκλησιαστικὴ

Ἐφημερίδα, κατὰ τὴν ἄποψί μου, πρέπει νὰ ἔχη σαφῆ γινῶσιν καὶ θέσιν διὰ τὸ πρόβλημα τοῦτο. Καί

δ) Τέλος ἐκάλεσα δύο ὑπαλλήλους τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀττικῆς, διότι ἀπὸ μάρτυρα κατηγορίας κατετέθη, ὅτι μετὰ τῶν ὀνομάτων πού φέρεται νὰ συνομιλῇ στὶς μαγνητοταινίες ἤχου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς κ. Παντελεήμων, εἶναι καὶ ὁ ἄνθρωπος πού φέρει τὸ ὄνομα Χρήστος. Ἐξήτασα τὸ γεγονὸς καὶ εὗρον ὅτι τὸ ὄνομα αὐτό φέρουν ὁ Κληρικὸς π. Χρῆστος Μαρούδας, στό ἰδιαιτέρο Γραφεῖο τοῦ ἁγίου Ἀττικῆς καὶ ὁ λαϊκὸς ὑπάλληλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς κ. Χρῆστος Γκάμαρης. Διὸ καὶ ἐκάλεσα καὶ αὐτοὺς πρὸς ἐξέτασιν.

5. Οὕτως ἔκλεισε τὸ πρῶτον Μέρος τῆς Ἀνακρίσεως, ἡ ἐξέτασις δηλαδή τῶν Μαρτύρων κατηγορίας καὶ ὄσων ἢ Ἀνακρισίς ἐνόμισε κατὰ τὴν κρίσιν τῆς ἀναγκαίῳ διὰ τὴν ἐξακρίβωσι τῆς ἐνοχῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ Κατηγορουμένου, σύμφωνα μέ τὰς διατάξεις τοῦ Ἀρθροῦ 106, τοῦ Νόμου 5383/32 περί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς πρὸ αὐτῶν διαδικασίας καὶ ἐκάλεσα πρὸς ἀπολογία τὸν Κατηγορούμενον Σεβ. Μητροπολίτην Ἀττικῆς. Οὗτος ἔλαβε γινῶσιν ὅλου τοῦ περιεχομένου τοῦ Φακέλλου, λαβὼν καὶ σχετικὰ φωτοαντίγραφα, ἐζήτησε καὶ τοῦ ἐδόθη προθεσμία ἀπολογίας, ἀπελογήθη μέ τὸ ἀπὸ 18-8-2003 Ἀπολογητικὸ τοῦ Ὑπόμνημα καὶ ἐπρότεινε ἑπτὰ (7) μάρτυρες ὑπερασπίσεώς του, τοὺς ὁποίους καὶ ἐκάλεσα πρὸς ἐξέτασιν. Ἐξήτασα ἐξ αὐτῶν τοὺς πέντε (5), διότι οἱ ἕτεροι δύο δὲν προσήλθαν πρὸς ἐξέτασιν...».

Πρῶτο σχόλιο: Ὁ ἀνακριτὴς Μητρο-

πολίτης Γερμανός ήταν υποχρεωμένος να καλέσει μάρτυρες, έξω από τόν αριθμό των μηνυτών, πού θά μπορούσαν να βεβαιώσουν γιά τήν ύπαρξη του άδικήματος. Στήν προκείμενη περίπτωση, γιά τό δημόσιο σκανδαλισμό, πού άπλώθηκε σέ άπεριορίστη έκταση καί έπηρέασε πλατειές μάζες ανθρώπων. Σύμφωνα μέ τή δικονομία, οί ίδιοι οί μηνυτές ήταν υποχρεωμένοι να του υποδείξουν πρόσωπα μαρτύρων. Άλλά καί ο ίδιος, μέσα στίς άρμοδιότητες καί τίς υποχρεώσεις, πού όρίζει τό άρθρο 106 του Νόμου 5383/32 «Περί των Έκκλησιαστικών Δικαστηρίων», ήταν υποχρεωμένος να έξαντλήσει κάθε δυνατότητα έξακρίβωσης καί προσδιορισμού του έκκλησιαστικού παραπτώματος.

Ο Νόμος όρίζει: «ο άνακρίνων όφείλει να καταβάλει πᾶσαν προσπάθειαν προς άνεύρεσιν τής αληθείας. Έξετάζει δέ καί πιστοποιεῖ έξ έπαγγέλματος όχι μόνον τήν ένοχήν, αλλά καί τήν άθωότητα του κατηγορουμένου.

Πρός τόν σκοπόν τουτον ο άνακρίνων έξετάζει μάρτυρας, έξετάζει τόν κατηγορούμενον, ποιεῖται αὐτοψίας, μελετᾷ έγγραφα δυνάμενα να παράσχωσιν αὐτῷ στοιχεῖα προς άπόδειξιν τής ένοχῆς ἢ άθωότητος του κατηγορουμένου, διατάσσει κατά τās περιστάσεις πραγματογνωμοσύνην καί έν γένει ποιεῖται χρῆσιν παντός οίουδήποτε άποδεικτικού μέσου, συντείνοντος κατά τήν κρίσιν αὐτοῦ εἰς τήν άνεύρεσιν τής αληθείας».

Έφαρμογή αὐτῆς τής διάταξης δέν άποτόλμησε ο άνακριτής Γερμανός. Γιατί, άπλούστατα, θά έπρεπε να καλέσει πολλούς καί διαφόρους. Τούς δημοσιογράφους, πού εμφάνισαν τό

σκάνδαλο στίς σελίδες των καθημερινών έφημερίδων καί στά παράθυρα των τηλεοράσεων. Τούς υπεύθυνους συνομιλητές των διαφόρων πάνελς, πού κατέθεσαν τίς κρίσεις τους καί τίς έκτιμήσεις τους δημόσια καί, πού εἶναι σέ θέση να βεβαιώσουν, άν τό σκάνδαλο πήρε διαστάσεις καί πόση φθορά έφερε στό προφίλ των Μητροπολιτών καί στό κύρος τής Έκκλησίας. Τούς νέους, πού περπατοῦν στους δρόμους καί καγχάζουν, μόλις άντικρύσουν μπροστά τους ρασοφόρο. Καί πολλούς άλλους, πού γεύτηκαν τό πικρό ποτήρι τής άπογοήτευσης, καθώς έζησαν τήν κατακραυγή καί τό διασυρμό, άπό τή δημοσιοποίηση τής ποιότητας Μπεζενίτη.

Αὐτήν τήν επέκταση τής άνάκρισης του τήν επέβαλλε ἡ σχετική διάταξη του Νόμου. Άλλά, φεῦ... καί τό Νόμο καί τούς Ίερούς Κανόνες τούς έγραψε ο άνακριτής Μητροπολίτης στά παλαιά του υποδήματα.

Δεύτερο σχόλιο: Κατά τή διεξαγωγή τής συγκεκριμένης άνάκρισης, ο Μητροπολίτης Γερμανός έξέτασε, ως μάρτυρες κατηγορίας, μόνο αὐτούς, πού κατέθεσαν μηνυτήριες άναφορές. Όπως άναφέρει ρητά, «έν συνόλω δέκα έξ (16)».

Καί γιά να φανεῖ, πώς έπεκτείνει τήν έρευνά του, κάλεσε καί άλλους δεκατρεῖς (όπως άναφέρεται στό κείμενο τής άπόφασης του Έκκλησιαστικού Δικαστηρίου), γιά τούς όποιούς, όμως, κανένας δέν εἶναι σέ θέση να άποσαφηνήσει, άν εἶναι μάρτυρες κατηγορίας ἢ υπεράσπισης.

Ο άνακριτής εκθέτει ότι κάλεσε: «α) Έκείνους, οἵτινες, πληροφορηθέντες ότι διετάχην έγώ να διενεργήσω τās

ἀνακρίσεις, ἀπευθύνθησαν δι' ἐπιστολῶν τους ἀπευθείας εἰς ἐμέ καί

β) Ἐνα, κατὰ τὴν ἀπόλυτον κρίσιν μου, ἐξέκείνων, οἵτινες εἶχαν ὑποβάλει τῇ ΔΙΣ ἢ εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ἀττικῆς κ. Παντελεήμονα ἢ κατ' εὐθεΐαν εἰς ἐμέ Ὑπομνήματα Συμπαραστάσεως, ἥτοι ἓνα ἐκ τῶν Δημάρχων τῆς περιοχῆς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀττικῆς καί ἓνα ἐκ τῶν Κληρικῶν (Ἱεροκλήρων, Ἀρχιερατικῶν Ἐπιτρόπων καί Ἐφημερίων) καί ἀπὸ ἓνα τῶν Ἡγουμένων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀττικῆς.

γ) Ἐπίσης ἐξήτασα αὐτοβούλως τὸν Πρόεδρον τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς ΠΟΕ, πού ἐκδίδει τὴν Ἐφημερίδα ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ, ἐπειδὴ ἐκδίδεται στὴν Ἀττική καί ἐπειδὴ ὡς Ἐκκλησιαστικὴ Ἐφημερίδα, κατὰ τὴν ἀποψὶ μου, πρέπει νὰ ἔχη σαφῆ γνῶσιν καί θέσιν διὰ τὸ πρόβλημα τοῦτο».

Δηλαδή, πρὶν ὀλοκληρώσει τὴν ἐξέταση τῶν μαρτύρων κατηγορίας, κάλεσε πρόσωπα, πού ἦταν φιλικὰ πρὸς τὸν κατηγορούμενο Μητροπολίτη. Ρώτησε ἀνθρώπους τοῦ περιβάλλοντός του, παράγοντες, πού βρίσκονται σὲ σχέση ἐξάρτησης ἀπὸ αὐτόν, νὰ βεβαιώσουν ἂν ἡ πρακτικὴ τοῦ κ. Μπεζενίτη προκάλεσε σκανδαλισμὸ καί ἐξέγερση διαμαρτυρίας. Καί, κατὰ κάποιον τρόπο, συμπεριέλαβε τίς καταθέσεις αὐτὲς στὸν πίνακα τῶν μαρτύρων κατηγορίας.

Σχόλιο τρίτο: Καί δέ σταμάτησε ἐδῶ. Προχώρησε καί σὲ προσκλήσεις, πού εἶναι ἀκόμα περισσότερο ὑποπτες. Γράφει:

«δ) Τέλος ἐκάλεσα δύο ὑπαλλήλους τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀττικῆς, διότι ἀπὸ μάρτυρα κατηγορίας

κατετέθη, ὅτι μεταξύ τῶν ὀνομάτων πού φέρεται νὰ συνομιλῇ στὶς μαγνητοταινίες ἤχου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς κ. Παντελεήμων, εἶναι καί ὁ ἄνθρωπος πού φέρει τὸ ὄνομα Χρήστος. Ἐξήτασα τὸ γεγονός καί εὗρον ὅτι τὸ ὄνομα αὐτό φέρουν ὁ Κληρικὸς π. Χρήστος Μαρούδας, στὸ ἰδιαίτερο Γραφεῖο τοῦ ἁγίου Ἀττικῆς καί ὁ λαϊκὸς ὑπάλληλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς κ. Χρήστος Γκάμαρης. Διὸ καί ἐκάλεσα καί αὐτούς πρὸς ἐξέτασιν».

Δηλαδή, κάλεσε πρόσωπα, γιὰ τὰ ὁποῖα τὸν πληροφόρησαν, ὅτι, ἐνδεχομένως, εἶναι καί παρτεναίρ τοῦ Μπεζενίτη στὶς βρώμικες ὑποθέσεις του.

Τί θὰ μπορούσαν νὰ καταθέσουν αὐτοί; Θὰ ἔλεγαν, ναί, ἐμεῖς εἴμαστε; Καί ὅτι ὁ Μπεζενίτης εἶναι «τέτοιος»; Εἶχε ἄραγε τὴν ἀφέλεια ὁ κ. Γερμανὸς νὰ πιστεύει, πῶς μέ τὴν κλήση αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων θὰ πετύχαινε νὰ διαλευκάνει ἀποφαστικὰ τὴν ὑπόθεση τοῦ σκανδάλου;

Σχόλιο τέταρτο: Δὲν μπορῶ νὰ ὀλοκληρώσω τὴν κριτικὴ τῆς ἰδιότυπης αὐτῆς παραγράφου τοῦ ἀνακριτικοῦ πορίσματος, δίχως νὰ ὑπογραμμίσω καί νὰ ἀποκαλύψω τὴν δολιότητα, πού ἐγκρύπτεται στὴ συμπερασματικὴ φράση της.

Ὁ κ. Γερμανὸς, πιεσμένος ἀπὸ τίς ἀρχιεπισκοπικὲς ὁδηγίες ἢ ὁδηγημένος ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἀναδείξει λευκὴ περισσότερὰ τὸν Μητροπολίτη, ὁ ὁποῖος καταβρώμισε ὅλα τὰ ἀρχιερατικὰ ὁμόφωνα, ὀλοκληρῶναι τὸ κεφάλαιο τοῦ πορίσματος, πού ἀναφέρεται στὴν κλήση καί στὴν ἐξέταση τῶν μαρτύρων, μέ τούτῃ τῇ φράσει: «Οὕτως ἐκλείσει τὸ πρῶτον Μέρος τῆς Ἀνακρί-

σεως, ή εξέτασις δηλαδή τών Μαρτύρων κατηγορίας καί ὅσων ή Ἀνάκρισις ἐνόμισε κατὰ τήν κρίσιν της ἀναγκαίων διά τήν ἐξακρίβωσι τῆς ἐνοχῆς, ἀλλά καί τῆς ἀθωότητος τοῦ Κατηγορουμένου, σύμφωνα μέ τάς διατάξεις τοῦ Ἀρθρου 106, τοῦ Νόμου 5383/32».

Ἀλλά, ὅπως ἀποδείξαμε παραπάνω, τό ἄρθρο αὐτό τοῦ Νόμου 5383/32 μιλάει γιά τήν ὑποχρέωση τοῦ ἀνακριτή νά ἐρευνήσῃ πρὸς κάθε κατεύθυνση. Μιλάει γιά αὐτοψίες, γιά μελέτη ἐγγράφων, γιά πραγματογνωμοσύνες καί συμπληρώνει μέ τή φρση: «καί ἐν γένει ποιεῖται χρῆσιν παντός οἰουδήποτε ἀποδεικτικοῦ μέσου, συντείνοντος κατὰ τήν κρίσιν αὐτοῦ εἰς τήν ἀνέυρεσιν τῆς ἀληθείας».

Τί ἀπό αὐτά ἔκανε ὁ κ. Γερμανός; Ἀπολύτως τίποτα. Ὅταν στό φάκελλο τών ἀνακρίσεων βρῆκε δυό κασέτες μέ τούς ὁμοφυλοφίλικούς διαλόγους τοῦ κατηγορούμενου καί τούς ἔβαλε, δίχως νά τούς ἐξετάσῃ, στό ντουλάπι, πῶς τόλμησε νά ἰσχυριστῇ ὅτι ὀλοκλήρωσε τίς ἀνακρίσεις καί, μάλιστα, ἐκπληρώνοντας καί τό γράμμα καί τό πνεῦμα τοῦ Νόμου; Ἀμυνόμενος θά πεῖ, ὅτι ἡ Σύνοδος ἀπαγόρευσε τήν ἐξέταση τών μαγνητοταινιῶν. Naί, ἀλλά αὐτή ἡ ἀπαγόρευση κατέστησε «μαῖμου» τίς ἀνακρίσεις καί ἐξευτέλιζε καί τή Σύνοδο καί τόν ἀνακριτή.

Γιά νά δώσω μιά παράλληλη εἰκόνα. Ὑποθέστε, πῶς ἕνας ληστής μπαίνει σέ μιά Τράπεζα καί διαπράττει ληστεία. Κάποιος γείτονας ἤ περαστικός, τόν βλέπει νά βγαίνει σά σίφουνas καί προλαβαίνει καί τόν φωτογραφίζει.

Καί τή φωτογραφία αὐτή τήν καταθέτει στήν ἀρμόδια δικαστική ἀρχή. Τί θά πράξουν, οἱ δικαστικοί, πού εἶναι ἐπιφορτισμένοι μέ τήν εὐθύνη νά ἀνακαλύψουν τό ληστή; Θά ὑποστηρίξουν, πῶς ἡ φωτογράφιση ἀποτελεῖ παράνομη διείσδυση στά μυστικά τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου; Ὅτι ἡ φωτογραφία εἶναι στοιχεῖο ἀπόρρητο, «προσωπικό δεδομένο», πού κανένας δέν ἔχει τό δικαίωμα νά τό χρησιμοποιήσῃ γιά νά πλήξῃ τό συνάνθρωπό του; Ἡ θά τήβάλουν στά τελειότατα ὄργανά τους, γιά νά τήν ἐξετάσουν μέ λεπτομέρεια, ὥστε νά ἐξακριβώσουν τή γνησιότητά της καί νά τήν ἐνσωματώσουν στό δικαστικό φάκελλο;

Ἡ ἀναφορά στό παράδειγμα τοῦ ληστή ἀναδεικνύει τήν τρομακτική εὐθύνη καί τών δώδεκα Συνοδικῶν καί τοῦ προέδρου Χριστόδουλου, ἀλλά καί τοῦ ἀνακριτή Μητροπολίτη Ἡλείας Γερμανοῦ, πού ἔπαιξαν ἕνα, πέρα γιά πέρα, ἀνέντιμο παιχνίδι, μέ τή δόλια πρόθεση νά ἀπατήσουν τήν κοινή γνώμη καί νά διατηρήσουν στά ἐνδότερα τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου τόν Μπεζινίτη.

Δυστυχῶς, τό πόρισμα τοῦ ἀνακριτή, στό σύνολό του, εἶναι διάτρητο. Μνημεῖο εὐτέλειας καί προδοσίας τών ἀρχιερατικῶν ὀρκων. Καί μᾶς ἀναγκάζει νά συνεχίσουμε τήν ἀνάλυσή του καί τόν προσδιορισμό τών στρεβλωτικῶν ἐπιχειρημάτων του.

(Συνεχίζεται)

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΑΚΥΡΟΤΗΤΕΣ

λοι μας ζήσαμε κατὰ τὸ πολὺ πρόσφατο παρελθὸν τὴν ὀξύτατη ἀντιπαράθεση μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Βοσπόρου. Βαρεῖς καὶ ὀξεῖς χαρακτηρισμοὶ εἰπώθηκαν καὶ ἀκούσθηκαν, ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς αὐτόκλητους ἢ ἐντεταλμένους «παραθυριστές», κληρικούς καὶ λαϊκοὺς. Καὶ ποιά ἦ κατάληξη; Πλήρης ὑποταγὴ τῆς ἐλλαδικῆς Ἐκκλησίας στὶς θέσεις τοῦ Πατριαρχείου μετὰ τὴ γνωστὴ δήλωση-διακήρυξη, ἡ ὁποία μάλιστα, πρὸς ἄρση κάθε παρεξήγησης, ἀναφέρεται ὄχι μόνο ἐπιγραμματικὰ στὸ σεβασμὸ τῆς Συνοδικῆς καὶ Πατριαρχικῆς Πράξεως τοῦ 1928, ἀλλὰ ἐξειδικεύει καὶ τονίζει ἐπιπλέον καὶ τὴν πλήρη συμμόρφωση «πρὸς ὅλες τὶς διατάξεις (ὁρους) αὐτῆς».

Ἡ μόνη εὐχάριστη(!) ἐξέλιξη ἀπὸ ὅλη τὴ θλιβερὴ αὐτὴ ἱστορία ἦταν ἡ ἱκανοποίηση τῆς σφοδρῆς ἐπιθυμίας τοῦ Μητροπολίτη Ἀνθίμου, μετὰ τὴν πραγματοποίηση τῆς μετάθεσής του («καταστάσεως») ἀπὸ τὴν ἀκριτικὴ Ἀλεξανδρουπόλη στὴ Μητρόπολη τῆς συμπρωτεύουσας.

Ἡ ἐκλογὴ αὐτὴ προσβλήθηκε ὡς ἄκυρη στὸ Ἀνώτατο Ἀκυρωτικὸ Δικαστήριον (ΣτΕ), ἀπὸ ὅσα εἴμαστε σὲ θέση νὰ γνωρίζουμε, μετὰ τρία διαφορετικὰ δικόγραφα καὶ μετὰ ὅσους συγκεκριμένους λόγους ἀναπτύσσονται καὶ ὑποστηρίζονται μετὰ τὰ δικόγραφα αὐτά.

Ἐμεῖς θὰ προσθέσουμε καὶ ἓνα ἀκόμη οὐσιώδη καὶ σπουδαῖο λόγο, ὁ ὁποῖος

θὰ πρέπει ΠΡΟΕΧΟΝΤΩΣ νὰ ἀπασχολήσῃ τὴ δικανικὴ κρίση τῶν ἀνώτατων δικαστῶν τοῦ ἀκυρωτικοῦ δικαστηρίου. Καὶ θὰ γίνουμε σαφεῖς καὶ συγκεκριμένοι μετὰ τὴν παράθεση ἀφενὸς τῶν νομικῶν καὶ κανονικῶν ρυθμίσεων, ποὺ ἰσχύουν καὶ ἀφετέρου τῆς σχετικῆς νομολογίας, ὅπως αὐτὴ ἔχει διαμορφωθεῖ μετὰ σειρά ἀποφάσεων.

Στὸ ἄρθρο 24 παρ. 2 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Ν. 590/1977) ὁρίζεται: «*Ἡ πλήρωσις Μητροπόλεως γίνεται κανονικῶς δι' ἐκλογῆς, ἐξαιρετικῶς δὲ δύναται νὰ γίνῃ κατ' ἄσκησιν οἰκονομίας πρὸς μείζον τῆς Ἐκκλησίας ὄφελος καὶ διὰ καταστάσεως*!» Ἐξάλλου στὸν Πέμπτον Ὅρον («Ε'») τῆς Πατριαρχικῆς Πράξεως τοῦ 1928, ποὺ ἀποτελεῖ κανονικὸ κείμενο (βλ. καὶ δήλωση Ἀρχιεπισκόπου), ὁρίζονται συναφῶς καὶ τὰ ἑξῆς: «*Ε' Ὁι τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἐπαρχιῶν τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου ἀρχιερεῖς ἐκλέγονται ἐφεξῆς καὶ ἀποκαθίστανται εἰς τὰς οἰκειὰς ἑδρας, καθ' ὃν τρόπον καὶ σύστημα καὶ οἱ τῆς Ὁρθοδόξου Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος... ἀπαγορευομένων τῶν ἀρχιερατικῶν μεταθέσεων ἀπὸ ἐπαρχίας εἰς ἐπαρχίαν*».

Περαιτέρω τὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας μετὰ σειρά ἀποφάσεών του (ὅπως 4068/1981, 534/1999, 603/1999) ἔκρινε καὶ δέχθηκε, ἀναφορικὰ μετὰ τὶς Μητροπόλεις τῶν λεγόμενων «Νέων Χωρῶν», ὅτι οἱ διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου ἐρμηνεύονται πάντοτε «ἐν συνδυασμῷ καὶ μετὰ τοὺς ὁρους τῆς Πατριαρχικῆς Πράξεως», ἐφόσον ἀναφέρονται σὲ θέματα ποὺ ἀποτελοῦν ἀντικείμενο ρύθμισης καὶ τῆς Πράξεως αὐτῆς. Εἰδικότερα ἢ κριθεῖσα ἀπὸ τὸ Σ.τ.Ε. ὑπόθεση ἀφοροῦσε στὸν προσδιορισμὸ τῶν ὁρίων δυὸ Μητροπόλεων, μιᾶς, ποὺ ἀνῆκε στὶς «Παλαιὰς Χῶρες», καὶ τῆς ἄλλης, ποὺ ἀνῆκε στὶς «Νέες Χῶρες». Καὶ ἐνῶ γιὰ τὴ ρύθμιση αὐτὴ εἶχαν ἐφαρμοσθεῖ ἐπακριβῶς καὶ μετὰ κάθε λε-

πομέρεια οί διατάξεις του Κ.Χ.Ε. (απόφαση της Ι.Σ.Ι., δημοσίευση στην Ε.τ.Κ., κλπ), παρόλα αυτά τὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας ἀκύρωσε τὴν πράξη ὀριοθετήσεως, γιὰ μόνον τὸ λόγο ὅτι δὲν εἶχε δοθεῖ ἡ συναίνεση τοῦ Πατριάρχου, ὅπως αὐτὸ προβλεπόταν ἀπὸ τὴ Συνοδικὴ Πράξη τοῦ 1928.

Αὐτὰ ἀναφέρονται στὶς οἰκεῖες ἐκκλησιαστικὰς διατάξεις, ὅπως αὐτὲς σαφῶς καὶ ἀναντίρρητα ἐρμηνεύθηκαν μὲ πάγια καὶ σχετικὰ πρόσφατη νομολογία τοῦ ΣτΕ.

Ἀλλὰ ἂς ἐπανέλθουμε, μετὰ τὴ θεωρητικὴ αὐτὴ ἀναδρομὴ, στὴν πρόσφατη ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας γιὰ τὴ μετάθεσιν τοῦ Σεβ. Ἀνθίμου ἀπὸ τὴν Ἀλεξανδρούπολιν εἰς τὴ Θεσσαλονικίαν. Καὶ θὰ θέλαμε ἐδῶ νὰ διατυπώσουμε τὸ ἐρώτημα: Εἶναι νόμιμη ἡ ἀπόφαση αὐτὴ τῆς ἑλλαδικῆς Ἱεραρχίας;

Ἡ ἀπάντησή μας εἶναι σαφής. Καὶ τὴν διατυπώνουμε εὐθέως καὶ χωρὶς ἐπιφυλάξεις. Ὁχι. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ πράξη «τῆς καταστάσεως» καὶ συνακόλουθα καὶ τὸ Π.Δ./γμα τῆς Πολιτείας γιὰ τὴ μετάθεσιν πᾶσχουν ἀκυρότητα, ΠΡΟΕΧΟΝΤΩΣ γιὰ τὸ λόγο ὅτι παραβιάσθηκε εὐθέως διάταξις τοῦ Πέμπτου Ὁρου («Ε'») τῆς Πατριαρχικῆς Πράξεως τοῦ 1928, ἡ ὁποία ἀπαγορεύει ρητῶς καὶ κατηγορηματικῶς «τὶς ἀρχιερατικὰς μεταθέσεις ἀπὸ ἐπαρχία εἰς ἐπαρχίαν» προκειμένου γιὰ Μητροπολίτας τῶν «Νέων Χωρῶν». Καὶ ναὶ μὲν θὰ προβληθεῖ, ἀπὸ ὅσους μάχονται ὑπὲρ τοῦ κύρους τῆς πράξεως μεταθέσεως, ὅτι ἡ συγκεκριμένη μετάθεσις ἐγένε «κατ' οἰκονομίαν» τοῦ Πατριάρχου, ὅμως ἡ ἐπικαλούμενη αὐτὴ προϋπόθεσις δὲ μπορεῖ νὰ θεραπεύσῃ τὴν παρανομίαν καὶ νὰ προσδώσῃ νομιμότητα στὴν πράξιν μετάθεσης τοῦ Ἀνθίμου. Καὶ τοῦτο, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ γιὰ τοὺς παρακάτω βασικοὺς λόγους: α) Τὸ ἰσχυρὸν Σύνταγμα στὸ ἀρθ. 3 ἀναφέρεται ἀποκλειστικὰ εἰς μόνον τὸ κείμενον τῆς Πράξεως τοῦ 1928 καὶ ὄχι

καὶ εἰς κάποια ἄλλη τροποποίησις ἢ συμπλήρωσις, β) Ἡ πρόσφατη ἀπόφασις τῆς ἑλλαδικῆς Ἱεραρχίας καὶ ἡ οἰκεία δηλώσις ἀναφέρονται «στὴ διακήρυξιν τοῦ σεβασμοῦ καὶ τὴν τήρησιν ὅλων τῶν ὁρῶν τῆς Πράξεως τοῦ 1928», χωρὶς καμμιά ἄλλη προσθήκη ἢ ἀναφορά, γ) Ἡ τυχὸν παρασχεθεῖσα «οἰκονομία» τοῦ Πατριάρχου γιὰ τὴ συγκεκριμένη μετάθεσιν, ἐνόψει τῶν παραπάνω δεσμεύσεων, δὲν μπορεῖ νὰ εὕρῃ ΚΑΝΕΝΑ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΕΡΕΙΣΜΑ, πού νὰ θεραπεύῃ τὴ γενικὴ καὶ ἀπόλυτη ἀπαγόρευσιν τῶν ἀρχιερατικῶν μεταθέσεων τοῦ Ε' Ὁρου τῆς Πράξεως, γιὰ τοὺς Μητροπολίτας τῶν «Νέων Χωρῶν». Μὲ ἄλλα λόγια ἡ πρωτοβουλία αὐτὴ τοῦ Πατριάρχου, γιὰ τὴν «κατ' οἰκονομίαν» μετάθεσιν (ἂν πραγματικὰ ἔχει γίνεσθαι), τότε μόνον θὰ ἐπάγονταν νόμιμα καὶ κανονικὰ ἀποτελέσματα, ἐὰν αὐτὴ ἡ δυνατότητα παρεχόταν στὸν ἐκάστοτε Πατριάρχην ἀπὸ συγκεκριμένη καὶ ρητὴ διάταξις τοῦ Πέμπτου (ἢ ἄλλου) Ὁρου τῆς ἰδίας τῆς Πατριαρχικῆς Πράξεως, ὅπως προβλέπεται γιὰ τὴν Ι.Σ.Ι. ἀπὸ τὸν Κ.Χ.Ε. (ἀρθ.24). Τέτοια ὅμως διάταξις, πού νὰ δίνει ἐρεῖσμα στὸν Πατριάρχην καὶ νὰ παρέχει σαυτὸν τὴν ἀρμοδιότητα καὶ τὴν ἐξουσίαν νὰ συναινέῃ στὶς «κατ' οἰκονομίαν» μεταθέσεις Ἀρχιερέων γιὰ τὶς Μητροπολιτικὰς ἑδρας τῶν «Νέων Χωρῶν», δὲν ὑφίσταται, ἐνόψει τῆς ρητῆς καὶ κατηγορηματικῆς θεσπίσεως τοῦ «ΑΜΕΤΑΘΕΤΟΥ». Καὶ ἀφοῦ κάτι τέτοιο δὲν προβλέπεται ἀπὸ τοὺς Ὁρους τῆς Πατριαρχικῆς Πράξεως, ἡ συναίνεσις τοῦ Πατριάρχου γιὰ τὴν «κατ' οἰκονομίαν» μετάθεσιν δὲν μπορούσε νὰ δοθεῖ.

Ὡς ἀναγκαῖον λοιπὸν συμπέρασμα ἀπὸ ὅλα, ὅσα παραπάνω ἐκτέθηκαν, ἐξάγεται ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις τῶν ἀρχιερατικῶν μεταθέσεων τοῦ Ε' Ὁρου τῆς Πατριαρχικῆς Πράξεως τοῦ 1928 εἶναι γενικὴ καὶ ἀπόλυτη. Καὶ κανένας, οὔτε ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης, δὲν ἔχει τὴ δύ-

νατότητα νά παραβιάσει «κατ' οίκονομία» τὸν ἀπαράβατο Ὅρο τοῦ «ἀμεταθέτου». Τοῦτο ἄλλωστε, ἡ πιστὴ δηλαδὴ καὶ ἡ ἀπαράλλακτη ἐφαρμογὴ ὅλων τῶν ὁρων τῆς Πατριαρχικῆς Πράξεως, ὅπως ἀκριβῶς ἔχει, ἐκφράζει τὶς θέσεις καὶ τοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς Πατριαρχικῆς Συνόδου, οἱ ὁποῖες ἐντόνως προβλήθηκαν στὶς πολύμηνες ἀντιπαραθέσεις. Καὶ στὴν ἄποψη αὐτὴ προσχώρησε «οἰκειοθελῶς» καὶ ἡ ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία μὲ τὴ δήλωση γιὰ τὸ σεβασμὸ καὶ τὴν τήρηση, ὅχι ἀόριστα τῆς Πατριαρχικῆς Πράξεως, ἀλλὰ καὶ «ὅλων τῶν διατάξεων αὐτῆς»!

Μὲ τὰ δεδομένα αὐτὰ ἡ μετάθεση («κατάσταση») τοῦ Μητροπολίτη Ἀνθί-

μου στὴ Μητρόπολη Θεσσαλονίκης εἶναι μὴ σύννομη καὶ ἀκυρωτέα, προεχόντως γιὰ τὸ λόγο ὅτι ἐγινε κατὰ παράβαση τοῦ Ὁρου «Ε'» τῆς Πατριαρχικῆς Πράξεως τοῦ 1928 περὶ τοῦ «ἀμεταθέτου», ὁ ὁποῖος, σύμφωνα μὲ τὴν παρὰπάνω νομολογία, ἔπρεπε ὅπωςδήποτε νὰ τηρηθεῖ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὶς εἰδικότερες ρυθμίσεις τοῦ Κ.Χ.Ε. Καὶ ὁ λόγος αὐτός, ἀνεξάρτητα ἂν προβλήθηκε ἡ θὰ προβληθεῖ, πρέπει νὰ ἐξετασθεῖ καὶ αὐτεπαγγέλτως κατὰ τὸν ἀκυρωτικὸ ἔλεγχον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, γιὰτὶ ἀνάγεται στὸ «νόμον βάσιμον» τῶν προσβαλλόμενων πράξεων, τῆς «καταστάσεως» καὶ τοῦ οἰκείου Π.Δ./τος.

Συν.

Ἐκκλησιαστικὸ ρεπορτάζ.

Μεταφέρουμε ἀκριβὲς ἀπόσπασμα ἀπὸ δημοσίευμα φιλικὰ προσκείμενης πρὸς τὸ Μακαριώτατο ἡμερησίας ἀπογευματινῆς ἐφημερίδας, πού ὑπογράφεται ἀπὸ τὸ γνωστὸ δημοσιογράφον τοῦ στενοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ περιβάλλοντος. Ἡμερομηνία 30/7/2004.

Τίτλος: «ΠΕΙΡΑΙΑΣ. Τίμησαν τὸν Καλλίνικο. Ἰδιαίτερη λαμπρότητα στὴν ὀνομαστικὴ ἐορτὴ του».

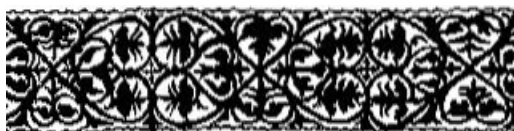
Καὶ ἀκολουθεῖ τὸ κείμενο.

«Μὲ ἰδιαίτερη λαμπρότητα τιμήθηκε χθὲς... ἡ ὀνομαστικὴ ἐορτὴ τοῦ Μητροπολίτη Πειραιῶς κ. Καλλίνικου. Παρέστη καὶ συμπροσευχήθηκε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος...

Στὴ Θεία Λειτουργία συμμετέσχον οἱ σεβ. Μητροπολίτες... Σύρου κ. Δωρόθεος... Συμπροσευχόμενοι στὸ Ἱερό Βῆμα ἦταν οἱ Μητροπολίτες Ἀττικῆς κ. Παντελεήμων, Θεσσαλιώτιδος κ. Θεόκλητος... Τὸ θεῖο λόγο κήρυξε ὁ σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, ὁ ὁποῖος χαρακτήρισε «Πλάτανο τῆς Ἐκκλησίας» τὸ Μητροπολίτη Πειραιῶς...».

Σέ σχόλιο τοῦ ἴδιου δημοσιογράφου στὸ ἐπόμενο φύλλο τῆς ἐφημερίδας διαβάζουμε: «Τὰ βρῆκαν. Ἡ ἐορτὴ τοῦ Ἀγίου Καλλινίκου ἐγινε ἡ αἰτία νὰ ἀποκατασταθοῦν οἱ σχέσεις τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Καλλινίκου καὶ τοῦ Μητροπολίτου Σύρου κ. Δωροθέου...». Καὶ παρακάτω: «Τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ πεῖ κανεὶς καὶ γιὰ τὶς σχέσεις τοῦ Μητρ. Πειραιῶς μὲ τὸν κ. Σωτ. Τζούμα...».

Ἀπὸ ἐμᾶς «οὐδὲν σχόλιον». Οὔτε γιὰ τὴν ἐορτὴ, οὔτε γιὰ τὴν «ἰδιαίτερη λαμπρότητα», οὔτε καὶ γιὰ τὰ ὑπολοπτα. Τὰ πάντα καλύπτονταν ἀπὸ τὰ φύλλα τοῦ «Πλατάνου».

Τό 'Ολυμπιακό 'Ιδεώδες.

Ὁ 'Ολυμπιακοὶ Ἀγῶνες τοῦ καλοκαιριοῦ, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ὁποίων πολὺ ὑμνήθηκε τὸ «ἀρχαῖο πνεῦμ' ἀθάνατο» καὶ πολλὰ ἀκούσθηκαν γιὰ τὸ δωδεκάθεο τοῦ 'Ολύμπου, ἔφεραν στό προσκήνιο ἕναν παλιό προβληματισμό πολλῶν πιστῶν: ποιά σχέση μπορεί νά ὑπάρχει μεταξύ τοῦ μηνύματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ 'Ολυμπιακοῦ Ἰδεώδους; Τίς ἐκκλησιαστικές ἡγεσίες σπάνια τίς ἀπασχολοῦν τέτοιες εὐαισθησίες, ὥστε νά ἐνημερώνουν νηφάλια τὸ λαό. Ὡς κύριο μέλημά τους ἔχουν τὴ διαρκή παρουσία τους στὴν ἐπικαιρότητα τῶν ὁποίων ἐκδηλώσεων. Ἀκολούθησαν, λοιπόν, καὶ πάλι τὴ ροὴ τῶν γεγονότων, καὶ μέ ἐκδηλώσεις κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν ἡμερῶν τοῦ «Ἀθήνα 2004», ἔφεραν τὴν Ἐκκλησία στὴν «πρωτοπορεία» τῆς τελεσεως τῶν ἀγῶνων νά προβάλλεται ὡς παράγοντας πολιτισμοῦ καὶ ὑποστηρικτῆς θερμὸς τῶν «πανανθρώπινων ἀξιών τοῦ 'Ολυμπιακοῦ Ἰδεώδους»!

Τὸ γραφεῖο Βρυξελλῶν τοῦ Πατριαρχείου Κων/πόλεως καὶ ὁ Δήμος Ἀμαρουσίου ὀργάνωσαν, λίγο πρὶν τοὺς ἀγῶνες, συνάντηση διαθρησκευτική μέ θέμα «*Εἰρήνη, Θρησκεία καὶ 'Ολυμπιακό Ἰδεώδες*». Μέρος ἔλαβαν ἐκπρόσωποι Χριστιανῶν, ὄλων τῶν ὁμολογιῶν, Μουσουλμάνων, Βουδιστῶν καὶ Ἑβραίων. Σ' αὐτὴν μίλησε καὶ ὁ κ. Χριστόδουλος. Ἰδοὺ κάποια σημεία τοῦ λόγου του: «*Εὐλογητός ὁ Θεός πού μᾶς χορηγεῖ διὰ τῆς χάριτός Του τὴν εὐλογία νά ζήσουμε μέ τὴν εὐκαιρία τῶν στὴν Ἑλλάδα διεξαγομένων 'Ολυμπιακῶν Ἀγῶνων ἡμέρες χαρᾶς, ἀγάπης, εἰρήνης καὶ συναδελφώσεως τῶν λαῶν... Νά συμμετάσχουμε ἐπίσης καὶ στὴ συνάντηση αὐτή, κατὰ τὴν ὁποία ἐκπρόσωποι τῶν θρησκειῶν συγκεντρωθήκαμε γιὰ νά διακηρύξουμε τὴν προσήλωσή μας στὴν εἰρήνη... καὶ τὴν ἱκανοποίησή μας πού καὶ τὸ 'Ολυμπιακό ἰδεώδες σκοπεύει ἀκριβῶς στὴν προώθηση τῆς παγκόσμιας εἰρήνης... Στίς πανανθρώπινες ἠθικές ἀξίες, οἱ*

ὁποῖες καθιερώθηκαν ἀπὸ τοὺς θεμελιωτῆς τῶν σύγχρονων 'Ολυμπιακῶν Ἀγῶνων... καὶ πού ὅλες μαζί ἀποτελοῦν τὸ λεγόμενο 'Ολυμπιακό Ἰδεώδες, κυρίαρχη θέση κατέχει αὐτὴ τῆς ἐμπεδώσεως τῆς εἰρήνης στὸν κόσμο... Ἐμεῖς οἱ ἐκπρόσωποι τῶν θρησκειῶν, βρισκόμαστε στὴν πρωτοπορεία αὐτῆς τῆς παγκόσμιας κοινωνικῆς ἐκδήλωσης, ὅπως εἶναι οἱ 'Ολυμπιακοὶ Ἀγῶνες, ἡ ὁποία προωθεῖ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν καταλλαγὴν μεταξύ τῶν λαῶν» (ἰστοσελ. Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος).

Προβληματίζεται κανεὶς μήπως ἐδῶ μεγάλυνεται τὸ ἔργο ἐνός Προμηθέα, champion τοῦ πολιτισμοῦ, πού ἔκλεψε τὴ «θεϊκή» φλόγα τῆς τάξεως, τοῦ ἥθους, τῆς προόδου ἀπὸ τὸν «'Ολυμπο» καὶ τὴν προσφέρει στοὺς ἀνθρώπους. Σάν νά μὴ μιλᾷ ἡ Ἐκκλησία, πού λitanεύει στὸν κόσμο τὴ «μωρία» καὶ τὸ «σκάνδαλο» τοῦ Σταυροῦ, σηκώνοντάς Τον πρώτη Αὐτὴ στό σκληρὸ σήμερα, πρὶν ἀπὸ τὴ νίκη τοῦ αὐριο. Πού κηρύσσει «Χριστὸν ἐσταυρωμένον», τὸν Θεὸ Λόγο, ὁ Ὅποιος κατέβηκε στὴ γῆ καὶ σαρκώθηκε «μορφὴν δούλου λαβών», γιὰ νά περιβληθεῖ τὴν πεπτωκυῖα ἀνθρωπότητα καί, μέ τὸ θάνατο καὶ τὴν ἀνάστασή Του, νά τὴν ὁδηγήσει στὰ δεξιὰ τοῦ Πατρός, στὴν κατὰ χάριθ θέωση.

Οἱ σύγχρονες Ὀλυμπιάδες δέν εἶναι ἀπλοὶ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες. Εἶναι μεγάλες φιάστες, πού ἀνά τετραετία τελοῦνται σέ ἄλλο κάθε φορά μέρος τῆς γῆς, ἀφοῦ προετοιμασθοῦν ἀρκετὰ χρόνια πρὶν, κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγηση καὶ τὸ ἄγρυπνο βλέμμα ἐνός παγκόσμιου ὀργανισμοῦ, τῆς Διεθνoῦς Ὀλυμπιακῆς Ἐπιτροπῆς (ΔΟΕ). Εἶναι ἕνα πλέγμα δραστηριοτήτων γιὰ τὴν ὀργάνωση, τέλεση καὶ προβολὴ στὴν παγκόσμια σκηνὴ ἀθλητικῶν καὶ ἄλλων ἐπιτευγμάτων, μέ σκοπὸ νά ἐντυπωσιάσουν τὸν κόσμο. Κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια, βέβαια, ἐνεργοποιοῦνται μηχανισμοί, πού προωθοῦν στόχους διεθνῶν οικονομικῶν συμφερόντων καὶ ἐπικοινωνιακῆς τακτικῆς τῶν ἰσχυρῶν, ἐνῶ οἱ μικροὶ καὶ ἀδύναμοι λαοὶ ἀρκοῦνται σέ ἕναν ἄνισον ἀγῶνα μίᾳ κάποιας προβολῆς καὶ ἐπενδύουν σέ οὐτοπικά ὁράματα μελλοντικῶν διακρίσεων. Καὶ αὐτά, στό πλαίσιο τῶν «Ὀλυμπιακῶν Ἰδεωδῶν», τῶν διαθρυλούμενων ἰδανικῶν τῶν ἀρχαίων ἀγῶνων τῆς Ὀλυμπίας.

Ὡς Ὀλυμπιακὰ Ἰδεώδη προβάλλονται κα-

τά κύριο λόγο δύο αρχές, τό «εὐ ἀγωνίζεσθαι» καί ἡ «εὐγενής ἀμίλλα». Ὅροι, συμπληρωματικοί, πού σηματοδοτοῦν τό πάθος τοῦ ἀνθρώπου γιά ἀγώνα. Τή διάθεσή του νά κατακτᾷ, νά ξεπερνᾷ ἐπιτεύγματα δικά του ἢ ἄλλων, τηρώντας τούς θεσμοθετημένους νόμους καί κανονισμούς μιᾶς εὐνομούμενης κοινωνίας. Ὡς παράγωγα, θά λέγαμε, ἰδεώδη προβάλλονται ἡ συναδέλφωση τῶν λαῶν καί ἡ εἰρήνη, ἀγαθά, πού δέν σχετίζονται ἄμεσα μέ τήν ἀθληση καί τόν ἀνταγωνισμό, καί τὰ ὅποια μετ' ἐπιτάσεως τονίζουν οἱ ἐκκλησιαστικές μας ἡγεσίες. Ἴσως, κύρια αἰτία, πού καί αὐτά ἐντάσσονται στά ἰδεώδη τοῦ Ὀλυμπισμού, εἶναι τό ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, ὅπως καί ἄλλες ἀθλητικές γιορτές τῆς ἀρχαιότητος, Παναθήναια, Ἴσθμια, κτλ., εἶχαν σαφῆ θρησκευτική χροιά. Ἦταν γιορτές ἀφιερωμένες σέ ἀρχαίους θεοὺς καί ἀποτελοῦσαν τελετουργικό μέρος τῆς λατρείας τους (Π. Βαλαβάνης, «Ἱερά καί Ἀγῶνες στήν Ἀρχαία Ἑλλάδα», παρουσίαση ΕΘΝΟΣ ΑΟΥΤ Κυριακῆς, 1-7 Αὐγ. 2004). Ἦταν, λοιπόν, φυσικό, ὁ σεβασμός πρὸς τούς τιμώμενους θεοὺς, καί ἡ ἠθοπλαστική διάσταση τῆς λατρείας τοῦ θεοῦ νά ἐμπνέουν τήν καλλιέργεια εἰρηνικοῦ καί ἡπιου κλίματος κατά τή διάρκεια τῶν ἀγῶνων, (ὀλυμπιακή ἐκκεχειρία), μέ τήν προσδοκία, τό κλίμα αὐτό νά διατηρηθεῖ καί μετὰ ἀπ' αὐτούς. Ἐλπίδα οὐτοπική, πού οὐδέποτε ἐκπληρώθηκε!...

Ἀξιοσημείωτο εἶναι ὅτι καί οἱ σύγχρονοι Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἔχουν θρησκευτική χροιά. Τό ἐντόπισε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος στήν προαναφερθεῖσα ὁμιλία του. Εἶπε: Ὁ ἐμπνευστής τῆς ἀναβιώσεως τους «*Βαρόνος Πιέρ ντε Κουμπερτέν θέλησε στοὺς σύγχρονους Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες νά δοθεῖ ἓνα χρώμα θρησκευτικό... Αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος ὅτι οἱ Ἀ' Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες τῶν Ἀθηνῶν, τό 1896, ἄρχισαν μέ δοξολογίες στὸν Ὀρθόδοξο Καθεδρικό ναὸ τῶν Ἀθηνῶν καί στὸν ναὸ τοῦ ἁγίου Διονυσίου τῶν Καθολικῶν*». Ἀλλὰ στήν ἀρχαιότητα, ὅλα τὰ ἐλληνικά φύλα καί οἱ Ρωμαῖοι κατακτητές τους, οἱ λαοί, δηλαδή, πού γιόρταζαν «τά Ὀλύμπια», πίστευαν κατὰ βάση στοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου. Σ' αὐτούς ἦταν ἀφιερωμένοι καί οἱ ἀγῶνες τους. Γιά τό σήμερον ὁ κ. Χριστόδουλος λέγει: «*Ἡ ἰδρυθεῖσα τό 1894 ΔΟΕ δίνει πάντα τό*

παράδειγμα τῆς ἀνεξιθρησκείας, τοῦ σεβασμοῦ τοῦ κάθε πολιτισμοῦ καί τοῦ κάθε λαοῦ... Σήμερα στὸ Ὀλυμπιακὸ Χωριὸ τῶν Ἀθηνῶν ὑπάρχουν χώροι, στοὺς ὁποίους ὁ κάθε ἀθλητὴς μπορεῖ νά προσευχηθεῖ στῇ θρησκεία πού ἀνήκει... ἐπικοινωνεῖ ἐλεύθερα μέ τοὺς συναθλητὲς του, ὅποιοι κι ἂν εἶναι, ὅ,τι κι ἂν πιστεύουν, καί μέ τοὺς πνευματικούς του ὁδηγοὺς πού εἶναι λειτουργοὶ τῆς θρησκείας του». Τό ἐρώτημα, λοιπόν, πού ἀνακύπτει εἶναι: τὸ ὄνομα ποιοῦ θεοῦ παίρνουν τὸ θρησκευτικὸ τους χρώμα οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες σήμερα; Ἐρώτημα ἀνοιχτό σέ κάθε εἰκασία, σέ κάθε ὑπόνοια...

Σέ πρακτικὸ ἐπίπεδο, ἡ ἐμπειρία τῆς ἀνθρωπότητος, ὅσον ἀφορᾷ στήν ἐμπέδωση τῆς εἰρήνης εἶναι τραυματική. Μετὰ τοὺς ἀγῶνες τοῦ 1896 εἶχαμε τὸν ἐλληνοτουρκικὸ πόλεμο τοῦ 1897 καί μετὰ τοὺς ἀγῶνες τοῦ 1936 στὸ Βερολίνο, τό καύχημα τῶν Ναζι, πού καθιέρωσαν τήν περιφορά τῆς ὀλυμπιακῆς φλόγας, εἶχαμε τήν ἐκρηξη τοῦ β' παγκόσμιου πολέμου. Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν δύο παγκόσμιων πολέμων τοῦ 20οῦ αἰῶνα καμιά ὀλυμπιακή ἐκκεχειρία δέν ἴσχυσε. Ἀντίθετα, οἱ πόλεμοι συνεχίστηκαν καί ματαιώθηκαν οἱ ἀγῶνες. Τέλος, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ «Ἀθήνα 2004» σέ 40 σημεία τῆς γῆς ὑπῆρχαν σφοδρές πολεμικὲς συρράξεις, μέ κορύφωση τήν τραγωδία τοῦ σχολείου στὸ Μπεσλάν τῆς Ὀσετίας.

Σ αὐτὴ τὴν παραζάλη διεθνῶν ἀνταγωνισμῶν πολιτισμῶν, θρησκειῶν, ἰδεῶν καί πολιτικο-οικονομικῶν βλέψεων, στὸν καταγισμὸ τόσων συνθημάτων «ἐγκεφαλικῆς πλύσεως», πῶς μπορεῖ νά συνυπάρξει τό μήνυμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ; Συνυπαρξὴ ἄκρως προβληματική. Μᾶλλον, ἀδύνατη...

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Ἰδιοκτήτης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΑΪΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο